

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a soudkyň JUDr. Ivany Růžičkové a JUDr. Martiny Hiřmanové ve veřejném zasedání konaném dne 11. října 2023 v trestní věci obviněné [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově a obviněné [jméno] [příjmení], narozené [datum], se podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 4. 4. 2023 č. j. 1 T 138/2022–128 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obviněná

[jméno] [příjmení], rozená [příjmení], [datum narození] v [anonymizována dvě slova], státní příslušnice [země], trvale bytem [adresa], Slovenská republika, t.č. bytem a adresa pro doručování [adresa],

je vinna, že

dne 14. 7. 2021 v Tachově na Úřadu práce, kontaktní pracoviště Tachov, na adrese třída Míru 1633 podala žádost o zprostředkování zaměstnání a zároveň požádala o podporu v nezaměstnanosti, když mimo jiné čestně prohlásila a podpisem stvrdila, že není v pracovněprávním vztahu, přestože v tu dobu vykonávala pracovní činnost pro zaměstnavatele Agentura práce Plzeň, s.r.o., s níž měla uzavřenou dohodu o pracovní činnosti od 1. 3. 2021 na dobu určitou do 31. 12. 2021, a byla za tuto činnost odměňována dle rozsahu práce od 21,5 hodin do 71,5 hodin částkami od 3 034 Kč do 9 926 Kč, přičemž podpora v nezaměstnanosti jí byla přiznána ode dne 13. 7. 2021 oznámením ze dne 9. 8. 2021 pod [číslo jednací], které si osobně převzala dne 12. 8. 2021, do dne 8. 9. 2021, kdy byla z evidence sankčně vyřazena, přičemž vědomí úřadu o vykonávání činnosti na základě uvedené dohody o pracovní činnosti by mělo zásadní vliv na posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti, když dle § 39 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nemá taková osoba nárok na uvedenou podporu, čímž způsobila ÚP ČR Krajská pobočka v Plzni škodu na vyplacené podpoře v nezaměstnanosti ve výši 17 559 Kč,

tedy sebe obohatila tím, že zamlčela podstatné skutečnosti, a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchala

přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří (3) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání patnácti (15) měsíců.

Odůvodnění:**A.**

1. Ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeným rozsudkem byla obviněná [jméno] [příjmení] uznána vinnou přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měla dopustit tím, že dne 14. 7. 2021 v Tachově na Úřadu práce, kontaktní pracoviště Tachov, na adrese třída Míru 1633 podala žádost o zprostředkování zaměstnání a zároveň požádala o podporu v nezaměstnanosti, když mimo jiné čestně prohlásila a podpisem stvrdila, že není v pracovněprávním vztahu, přestože v tu dobu vykonávala pracovní činnost pro zaměstnavatele Agentura práce Plzeň, s.r.o., s níž měla uzavřenou dohodu o pracovní činnosti od 1. 3. 2021 na dobu určitou do 31. 12. 2021, a byla za tuto činnost odměňována dle rozsahu práce od 21,5 hodin do 71,5 hodin částkami od 3 034 Kč do 9 926 Kč, přičemž podpora v nezaměstnanosti jí byla přiznána ode dne 13. 7. 2021 oznámením ze dne 9. 8. 2021 pod [číslo jednací], které si osobně převzala dne 12. 8. 2021, do dne 8. 9. 2022, kdy byla z evidence sankčně vyřazena, přičemž vědomí úřadu o vykonávání činnosti na základě uvedené dohody o pracovní činnosti by mělo zásadní vliv na posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti, když dle § 39 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nemá taková osoba nárok na uvedenou podporu, čímž způsobila ÚP ČR Krajská pobočka v Plzni škodu na vyplacené podpoře v nezaměstnanosti ve výši 17 559 Kč.

2. Okresní soud obviněnému v nyní projednávané věci uložil za shora popsané jednání podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců.

3. Proti uvedenému rozsudku podali odvolání jak obviněná, tak státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově.

4. Obviněná zaměřila jí podaný opravný prostředek do výroku o vině i do výroku o trestu. V písemném odůvodnění odvolání vypracovaném obhájkyní uvedla, že je nejprve namístě přednést nezpochybnitelná skutková zjištění, která byla učiněna okresním soudem na podkladě návrhu na potrestání a provedeného zjednodušeného řízení. Především obviněná skutečně u místně příslušného úřadu práce podala dne 14. 7. 2021 žádost o zprostředkování zaměstnání a zároveň požádala o podporu v nezaměstnanosti, kde pod písmenem J zaškrtnula a čestně prohlásila, že není v pracovněprávním vztahu, a dále svým podpisem pod písmenem K také potvrdila, že byla poučena o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti. Z opatřených listinných důkazů vyplývá, že s Agenturou práce, s.r.o., uzavřela dne 1. 3. 2021 dohodu o pracovní činnosti a dále pak i to, že dne 5. 4. 2022 byla z evidence uchazečů sankčně vyřazena právě pro uzavření označené dohody o pracovní činnosti. Rovněž není sporu o výši vzniklého přeplatku ve výši 17 559 Kč, jakož i to, že vzniklá škoda včetně všech nákladů byla obviněné stržena z účtu, neboť byla bonitní, kdy za období roku 2022 jí byly vypláceny dávky nemocenského pojištění. Informace k osobě a osobním poměrům obviněné jsou též nezpochybnitelné. Co se týče právních úvah nalézacího soudu k takto naznačenému skutkovému popisu, okresní soud konstatoval, že v jednání obviněné zjišťuje minimálně úmysl nepřímý. Toto pak opřel o úvahu, že žádost respektive formulář nebyl nijak nesrozumitelný či těžký k vyplnění, a proto musela být obviněná plně srozuměna s tím, že svým shora popsaným jednáním může způsobit škodu na cizím majetku. Takovéto úvahy by se jevily za mimořádně důvodné v tom eventuálním případě, když by obviněná uzavírala pracovněprávní vztah v bezprostřední časové souvislosti s žádostí o

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

podporu v nezaměstnanosti, ale je třeba zdůraznit, že pracovněprávní vztah v té době minimálně pro forma existoval již od 1. 3. 2021. Z dokazování k obsahu předmětného pracovněprávního vztahu vlastně v hlavním líčení nebylo učiněno ničeho zásadního, pouze z výpovědi obviněné vysvítá, že směn v práci měla velmi málo a ani nebylo zjištěno, jaký skutečně měla z této činnosti příjem, když pouze v hlavním líčení opakovala, že si mohla vydělat do částky 7 200 Kč. Sociální situace jí pak podle všeho tedy donutila k předmětné žádosti na úřadu práce. Její způsob jednání na dotčeném úřadu práce a postup při vyplňování formulářů pak nepochybně nese prvky ledabylosti, neschopnosti v rámci vlastní rozhodovací sféry přezkoumat, co je správné, důležité a nízkou schopnost sociální komunikace. Rovněž nelze zaznamenat jakýkoli náznak právního vědomí, vysokou míru ovlivnitelnosti a nepřiměřenou víru v postup autorit (ve stylu „bylo jí tvrzeno, tak podle toho konala“). Je však otázkou, zda toto skutečně naplňuje znaky úmyslu nepřímého či spíše lhostejnosti, ale spíše v rovině vědomé nedbalosti.

5. V další části odůvodnění svého odvolání obviněná poukázala na to, že samostatnou otázkou ve výše naznačeném kontextu je vlastně otázka míry společenské škodlivosti celého jednání obviněné a zohlednění aspektů individuální a generální prevence, neboť trest má vždy předně nést výchovný účinek a případně přinášet hledisko do společnosti pro odrazení dalších případných pachatelů takového typového jednání. Lze se domnívat, že žádný z trestů ani ten, který byl uložen nalézacím soudem, a ani ten, jenž ve svém odvolání požaduje pro obviněnou okresní státní zástupkyně, nemůže s ohledem na výše uvedené přinést kvalifikovanou změnu v postojích a způsobu uvažování obviněné. Obviněná proto závěrem svého odvolání požádala, aby odvolací soud okruh dosud zjištěných skutkových okolností jejího případu ještě zvážil, zda není na místě věc ještě okresnímu soudu vrátit k ověření všech otázek, které by zahrnovaly i zjištění, zda z předmětné dohody o provedení práce měla obviněná vůbec nějaký příjem a to by pak bylo významné i pro posouzení možné míry společenské škodlivosti jednání obviněné. Jestliže by odvolací soud považoval tuto úvahu za zbytečnou, pak obviněná prosí, aby v žádném ohledu nebyl již uložený trest okresním soudem v odvolacím řízení navyšován, neboť lze zohlednit i to, že v rámci exekučního řízení jí kromě přelátku byla stržena i další částka 500 Kč.

6. Podané odvolání si odůvodnila i sama obviněná. Obviněná v jí osobně sepsaném zdůvodnění odvolání nad rámec argumentace výše zmíněné předně namítla, že si neměla kde přecíst, jaké jsou paragrafy, nikdo ji neobeznámil s postupem u úřadu práce, když předmětnou žádost vyplňovala. Dále uvedla, že je nešťastná z toho, že špatně zakřížkovala otázku, neměla dobré informace od úřadu práce.

7. Státní zástupkyně podala opravný prostředek výlučně do výroku o trestu, a to v neprospěch obviněné. V odůvodnění odvolání uvedla, že považuje uložený podmíněný trest odnětí svobody, resp. jeho výměru a délku zkušební doby, za trest nepřiměřeně mírný. Uvedla, že lze souhlasit s nalézacím soudem, že je namístě ukládání podmíněného trestu odnětí svobody. Nelze však souhlasit s výměrou ukládaného trestu, když nalézací soud zcela přiléhavě uvedl, že u obviněné neshledal žádné polehčující okolnosti, naopak zmínil přitěžující okolnost ve formě ziskuchtivosti. Ve věci je třeba rovněž poukázat na skutečnost, že obviněná svoje jednání nedoznala. Z její strany ani nedošlo k dobrovolné náhradě způsobené škody, neboť k vrácení neoprávněné vylákané finanční částky proběhlo zásahem celního úřadu bez součinnosti obviněné. Každá z obou zmíněných skutečností v zásadě vylučuje uložení trestu na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a i v tomto případě tomu není jinak. Nelze ohlédnout ani od skutečnosti, že obviněná se dopustila několika přestupků a v tomto směru na ni nelze pohlížet jako na zcela bezúhonnou osobu. Přitom právě případné doznání a sebereflexe jsou zpravidla zásadním důvodem pro ukládání mírného trestu, neboť na základě takovýchto skutečností lze presumovat, že i uložení trestu v nižší výměře lze považovat dostačující ve vztahu ke konkrétní osobě a že takto uložený mírný trest splní svůj účel. Soudem uložený trest na samé spodní hranici však není vyvážen ani přiměřeně dlouhou zkušební dobou. S ohledem na uvedené skutečnosti tak lze mít za to, že uložený podmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici s nejkratší možnou

zkušební dobou je trestem v daném případě nepřiměřeně mírným. Za adekvátní a spravedlivý lze považovat trest odnětí svobody výše nad spodní hranicí zákonné trestní sazby se zkušební dobou alespoň osmnácti měsíců. Závěrem státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám rozhodl tak, že se obviněné ukládá trest odnětí svobody v trvání nejmeně čtyř měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání nejmeně osmnácti měsíců.

8. Krajský soud v Plzni nařídil ve věci veřejné zasedání na den 11. 10. 2023. O jeho konání byly obviněná [jméno] [příjmení] i státní zástupkyně řádně a včas vyrozuměny, byla zachována zákonná lhůta k přípravě ve smyslu § 233 odst. 2 trestního řádu. Obviněná se k tomu veřejnému zasedání konanému u odvolacího soudu nedostavila, ač byla o něm včas a řádně vyrozuměna (ke dni 29. 9. 2023). Svoji neúčast při tomto veřejném zasedání žádným způsobem neomluvila, o odročení veřejného zasedání nežádala. Při splnění všech podmínek vyžadovaných trestním řádem tak bylo toto veřejné zasedání konáno v její nepřítomnosti.

9. Ve veřejném zasedání konaném u odvolacího soudu intervenující státní zástupkyně setrvala na svém odvolání. V rámci práva vyjádřit se k odvolání protistrany označila odvolání obviněné za nedůvodné a navrhla jej jako nedůvodné zamítnout.

B.

10. Z podnětu právě popsaných včasných odvolání obviněné a státní zástupkyně Krajský soud v Plzni podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláními napadených výroků o vině i trestu (tj. rozsudek byl tak přezkoumáván v celém rozsahu). Přezkoumal i správnost postupu řízení vydání rozsudku předcházejícího. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlédnout jen tehdy, pokud měly vliv na správnost a zákonnost odvoláním napadených výroků. Taková situace nastala. Po přezkoumání výroku o vině napadeného rozsudku postupem dle § 254 trestního řádu zjistil odvolací soud ve výroku o vině pochybení, resp. pokud jde o zde precizovaná skutková zjištění, neshledal výrok o vině zcela správným tak, jak byl vyhlášen, proto byla skutková zjištění soudu prvního stupně upravena (k tomu blíže viz odst. 19. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

11. Dále je třeba uvést, že v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, soud druhého stupně nezjistil žádné podstatné procesní vady předpokládané ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu vedoucí k jeho zrušení. Takové vady ostatně odvolatelky ani nevytýkaly. Orgány činné v přípravném řízení i soud prvního stupně postupovaly podle příslušných procesních ustanovení trestního řádu a umožnily obviněné uplatnit všechna její práva, včetně práva na obhajobu, které jejich postupem nebylo omezeno ani zkráceno.

12. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu, který postačuje pro rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy postupoval tak, aby mohl být zjištěn skutkový stav, o kterém by nevznikly důvodné pochybnosti. Krajský soud považuje dokazování provedené okresním soudem za úplné. Žádná ze stran žádné doplnění dokazování ve veřejném zasedání konaném u odvolacího soudu nenavrhovala. V odvolacím řízení bylo přitom dokazování doplněno toliko několika listinnými důkazy, a to zejména o aktuální osobní výkazy obviněné, tj. opisem z evidence rejstříku trestů a z evidence přestupků obviněné. Kromě toho krajský soud k důkazu při veřejném zasedání znovu (z níže vysvětlených důvodů) provedl i rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Plzni, kontaktní pracoviště Tachov ze dne 19. 10. 2021 [číslo jednací] (č.l. 47 spisu) a ze dne 16. 6. 2022 [číslo jednací] (č.l. 44 spisu), která byla provedena k důkazu již v hlavním líčení před okresním soudem a z nichž je zřejmé, že k vyřazení obviněné z evidence uchazečů o zaměstnání došlo původně ode dne 9. 9. 2021, přičemž následným šetřením úřadu práce bylo zjištěno, že podpora v nezaměstnanosti v celkové výši 17 559 Kč za období od 13. 7. 2021 do 8. 9. 2021 byla obviněné vyplacena neoprávněně, a proto bylo pravomocně rozhodnuto o vyřazení obviněné z evidence uchazečů o zaměstnání již

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

ode dne 13. 7. 2021 a v návaznosti na tento postup i o povinnosti obviněné vrátit úřadu práce jí takto dříve vyplacenou částku.

13. Dále k důkazu odvolací soud při veřejném zasedání provedl zprávu Okresní správy sociálního zabezpečení v Tachově ze dne 21. 9. 2023 (č.l. 154 spisu) o tom, u jakých konkrétních subjektů a v jakých obdobích počínaje rokem 2013 byla obviněná v České republice zaměstnána (tj. v pracovním poměru či vztahu na základě dohody o pracovní činnosti a dohody o provedení práce), a dále i tiskopis z webového portálu Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ (č.l. 158-161 spisu), který obsahuje základní práva a povinnosti uchazeče o zaměstnání podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Kromě toho si krajský soud vyžádal a k důkazu při veřejném zasedání provedl i zprávu společnosti A práce Plzeň s.r.o. (č.l. 147 spisu), která v ní sdělila konkrétní dny, v nichž obviněná v červenci 2021 vykonávala pro jmenovanou společnost práci na základě dohody o pracovní činnosti ze dne 1. 3. 2021, tj. sdělila, že šlo konkrétně o dny 3. 7., 4. 7., 10. 7., 11. 7., 14. 7., 17. 7. a 29. 7. Na tomto místě je nutno uvést, že pokud obviněná v odůvodnění svého odvolání dávala na zvážení případné doplnění dokazování ve vztahu k tomu, zda vůbec z předmětné dohody o provedení práce měla nějaký příjem, je třeba uvést, že již v hlavním líčení před okresním soudem byly k důkazu provedeny zprávy uvedené společností (č.l. 36 a 95 spisu), v nichž ohledně jednotlivých měsíců od března do prosince 2021 specifikovala, kolik hodin v nich obviněná na základě zmíněné dohody o pracovní činnosti ze dne 1. 3. 2021 odpracovala a jakého výdělku v nich dosáhla. Např. v červenci 2021 činil její výdělek za celkem 51 odpracovaných hodin 7 141 Kč hrubého (čistá mzda činila v tomto měsíci 5 274 Kč). Skutečnosti z této zprávy vyplývající přitom našly i odraz přímo ve výroku o vině napadeného rozsudku. Rovněž je pro úplnost třeba doplnit, že odvolací soud původně k veřejnému zasedání volal k podání svědecké výpovědi i pracovníci Úřadu práce České republiky, která s obviněnou jednala předmětného dne 14. 7. 2021, ta se však pro nemoc z účasti na tomto veřejném zasedání omluvila. S ohledem na to, co již bylo odvolacím soudem zmíněno k otázce rozsahu provedeného dokazování, a po doplnění dokazování v odvolacím řízení ve výše naznačeném rozsahu (tj. zejména vzhledem ke skutečnostem, které byly zjištěny z výše zmíněného tiskopisu, „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, k tomu blíže viz odstavec 17. odůvodnění tohoto rozhodnutí), je pak zřejmé, že dospěl při veřejném zasedání odvolací soud k závěru, že za takové důkazní situace provádění uvedeného výslechu je v současné době již nadbytečné.

14. Dále je možno konstatovat, že provedené důkazy okresní soud následně zhodnotil podle vlastního přesvědčení jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. V odůvodnění svého rozsudku přitom způsobem, který odpovídá § 125 odst. 1 trestního řádu, uvedl všechny významné skutečnosti důležité pro své rozhodnutí, vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, a přesvědčivě vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil. V podrobnostech je zde možno odkázat na jeho argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozsudku v odst. 3 a 5 odůvodnění, s níž se krajský soud ztotožnil. Vypořádal se v něm i s obhajobou obviněné, která jí byla uplatněna v řízení před vynesením napadeného rozsudku a kterou nyní zčásti opakuje v rámci jí podaného odvolání. Skutková zjištění, která na základě provedených důkazů soud prvního stupně poté učinil a vyložil v odůvodnění napadeného rozsudku, považuje krajský soud ve své podstatě za správná. S níže uvedenou výhradou neshledal důvodu je jakkoliv měnit, popřípadě ukládat okresnímu soudu další pokyny k doplnění dokazování.

15. Ve spojitosti s hodnocením provedených důkazů je pak třeba připomenout, že v situaci, kdy okresní soud jako soud prvního stupně ve věci provedl již úplné dokazování, provedené důkazy hodnotil způsobem předvídaným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a logicky se s nimi vypořádal, je krajský soud jako soud odvolací ve smyslu § 263

odst. 7 trestního řádu hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně vázán s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl.

16. Obviněná v rámci svého odvolání nijak nezpochybovala skutečnost, že se skutkový děj dne 14. 7. 2021 odehrál tak, jak je popsán v popisu skutku výroku o vině napadeného rozsudku. Že se předmětný incident stal na uvedeném místě, v uvedené době, právě tímto způsobem a že tím byla způsobena Úřadu práce České republiky škoda ve výši 17 559 Kč, ostatně vyplývá z v tomto směru souladných výpovědí obviněné, podaného vysvětlení pracovníka Úřadu práce České republiky [jméno] [příjmení] a opatřených listinných důkazů (zejména pak listin doložených Úřadem práce České republiky, Okresní správou sociálního zabezpečení Tachov a Agenturou práce Plzeň, s.r.o.).

17. Obviněná se v rámci svých uplatněných odvolacích námitek snaží zpochybnit skutkové okolnosti, na základě nichž okresní soud dospěl k závěru o tom, že se předmětného jednání dopustila obviněná úmyslně. Resp. podstata její argumentace v podaném odvolání spočívá v tom, že jí nebylo prokázáno úmyslné zavinění ve vztahu ke znakům objektivní stránky přčinu podvodu spočívající v tom, že úmyslně zamlčela podstatné údaje. K tomu je však nutno uvést, že ani stran rozhodných okolností svědčících o naplnění subjektivní stránky stíhaného přčinu podvodu nevznikají žádné pochybnosti. V daném případě bylo zejména s ohledem na listinné důkazy doložené Úřadem práce České republiky dokumentující jednání obviněné vůči Úřadu práce České republiky dne 14. 7. 2021 jednoznačně prokázáno, že v době a na místě uvedeném ve výroku rozsudku obviněná v souvislosti s její žádostí o zprostředkování zaměstnání a o přiznání podpory v nezaměstnanosti čestně prohlásila a svým podpisem stvrdila, že není v pracovněprávním vztahu. Konkrétně ve formuláři „Žádost o zprostředkování zaměstnání“ (č.l. 19-20 spisu) zaškrtnula v části označené písm. J. a nazvané jako osvědčení skutečností rozhodných pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, že čestně prohlašuje, že ke dni podání předmětné žádosti, není v pracovněprávním vztahu (tj. pracovní poměr, vztah na základě dohody o pracovní činnosti a dohody o provedení práce) nebo ve služebním poměru“. Dále pak i ve formuláři „Žádost o podporu v nezaměstnanosti“ (č.l. 22 spisu) v části označené pod bodem 1. týkající se skutečností rozhodných pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti zaškrtnula, že ke dni, k němuž jí má být podpora v nezaměstnanosti přiznána (tj. v den podání žádosti nebo den zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání), není, v pracovněprávním vztahu (tj. pracovní poměr, vztah na základě dohody o pracovní činnosti) nebo ve služebním poměru“. V dalších částech tohoto formuláře, v němž měla uvést poslední ukončená zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost v posledních dvou letech a další ukončená nebo neukončená zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, pak uvedla výlučně údaj o práci pro [příjmení] – kabelovou kompletaci s.r.o. a [právníká osoba] Učinila tak přitom přesto, že v té době byla v pracovněprávním vztahu na základě dohody o pracovní činnosti uzavřené dne 1. 3. 2021 se společností A práce Plzeň, s.r.o. Argumentace či vysvětlení obviněné této skutečnosti spočívající ve vyplnění předmětných formulářů na úřadu práce právě popsáním způsobem v odůvodnění jejího odvolání tím, že zmiňovaná dohoda o pracovní činnosti nebyla uzavírána v bezprostřední časové souvislosti s předmětnou žádostí o podporu v nezaměstnanosti a že na základě uvedené dohody vykonávala velmi málo směn, neobstojí a vyvrací ji zpráva společnosti A práce Plzeň, s.r.o. (č.l. 36-38, 95 a 147 spisu), z nichž mj. vyplývá, že obviněná vykonávala práci na základě uvedené dohody o pracovní činnosti mj. i dne 14. 7. 2021, tj. přímo v den, kdy předmětné žádosti u úřadu práce podala. V období od března až do ukončení této dohody, tj. do konce roku 2021, přitom obviněná na základě této dohody vykonávala práci měsíčně v rozsahu od 21,5 hodin do 71,5 hodin a byla za ni honorována měsíčně částkami od 3 034 Kč do 9 926 Kč (jak již bylo zmíněno, jen v červenci 2021 odpracovala celkem 51 hodin a její hrubá měsíční mzda v tomto měsíci činila 7 141 Kč).

18. Rovněž pak nelze přisvědčit ani argumentaci odvolatelky, podle níž se jí v souvislosti s vyplněním žádosti u úřadu práce nedostalo potřebného poučení a neměla se s ním kde

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

seznámit. Z kopie protokolu o jednání s obviněnou u Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Plzni, kontaktní pracoviště Tachov (č.l. 26 spisu) v tomto směru totiž vyplývá, že obviněná v něm dne 14. 7. 2021 svým podpisem stvrdila mj. skutečnost, že jí byl předán tiskopis, „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“. Z obsahu tohoto tiskopisu dostupného i na webových stránkách Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky je přitom zřejmé, že je v něm mj. srozumitelným způsobem vysvětleno, že uchazečem o zaměstnání může být fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která mj. není v pracovněprávním vztahu nebo ve služebním poměru s výjimkou tzv. nekolidujícího zaměstnání, přičemž za nekolidující zaměstnání se považuje činnost na základě pracovního nebo služebního poměru, pokud měsíční výdělek nepřesáhne polovinu minimální mzdy, nebo činnost na základě dohody o pracovní činnosti, pokud měsíční odměna nebo odměna připadající na jeden měsíc za období, za které přísluší, nepřesáhne polovinu minimální mzdy. Současně je pak v uvedeném tiskopisu i vysvětleno, že uchazeč o zaměstnání je povinen úřadu práce oznámit výkon nekolidujícího zaměstnání bez ohledu na výši měsíčního výdělku nebo odměny při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání nebo nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti (a že je i ve lhůtě stanovené úřadem práce povinen dokládat výši měsíčního výdělku nebo odměny). Rovněž je pak v uvedeném tiskopise i výslovně uváděno, že nárok na podporu v nezaměstnanosti nemá uchazečů o zaměstnání, který ke dni, k němuž má být podpora v nezaměstnanosti přiznána, je v právním vztahu vzniklém k výkonu nekolidujícího zaměstnání. Nad rámec výše uvedeného je přitom nutno zdůraznit, že tyto skutečnosti tvrzené obviněnou je nutno hodnotit i v kontextu toho, co bylo zjištěno o osobě obviněné. Sama obviněná přitom uvedla ve svých procesně použitelných výpovědích, že žije v České republice již po dobu více než devíti let, že českému jazyku slovem i písmem dobře rozumí a že je absolventkou střední ekonomické školy s maturitou. Skutečnosti vyplývající ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Tachov (č.l. 154 spisu) svědčí o tom, že obviněná měla již z minulosti zkušenosti se zaměstnáním v České republice na základě pracovních smluv i dohod o pracovní činnosti, neboť v ní má evidovanou celou řadu takových zaměstnání počínaje rokem 2013. Lze shrnout, že obviněnou uplatněné odvolací námitky shledal krajský soud jako nedůvodné.

19. Pokud odvolací soud v rámci svého vlastního rozhodnutí přece jen zasáhl do popisu skutku výroku o vině napadeného rozsudku, bylo tomu z důvodu, že skutková zjištění, k nimž okresní soud, jak již bylo výše řečeno, správně dospěl, ne zcela přesně vyjádřil v popisu skutku. Konkrétně došlo v případě úpravy skutkových zjištění okresního soudu toliko k nápravě chyby, k níž došlo ve výroku o vině napadeného rozsudku, pokud jde o vymezení konce období, za které byla obviněné původně přiznána podpora v nezaměstnanosti. Toto je správně 8. 9. 2021, což je seznatelné i z odůvodnění napadeného rozsudku (v němž je mj. zmiňováno, že přeplatek na podpoře v nezaměstnanosti ve výši 17 559 Kč je za období do 8. 9. 2021), nikoliv 8. 9. 2022, jak bylo vyjádřeno ve výroku o vině napadeného rozsudku. V tomto směru tedy byly shledány odvolateli nevytýkané vady rozsudku ve smyslu výše zmiňovaného ust. § 254 odst. 1 trestního řádu, které ovšem odvolací soud po doplnění/znovu provedení dokazování ve veřejném zasedání ve výše naznačeném rozsahu mohl napravit tím, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu v celém rozsahu zrušil a znovu obviněnou uznal vinnou, přičemž uvedené pochybení okresního soudu napravit zpřesněním popisu skutku způsobem výše uvedeným. Mimo toho neměl krajský soud ve výroku o vině napadeného rozsudku důvod k jakýmkoliv dalším změnám.

20. Poté, co tedy krajský soud doplnil/znovu provedl dokazování ve výše naznačeném rozsahu, na základě důkazů provedených před soudy obou stupňů, po zrušení napadeného rozsudku sám ve věci v rozsahu zrušení rozhodl. Uznal obviněnou vinnou jednáním tak, jak je popsáno ve výroku rozsudku. Tzn. že oproti výroku o vině v napadeném rozsudku upravil toliko popis skutku tak, aby vystihoval všechny podstatné momenty jednání obviněné a současně i znaky stíhaného přechinu. Nutno ovšem zdůraznit, že se jednalo o změnu toliko dílčí, jež se žádným

výraznějším způsobem nedotkla podstaty jednání obviněné a okresním soudem správně užitě právní kvalifikace. Nijak se přitom vyjma opravy již zmiňovaného data konce období, do kterého byla původně podpora v nezaměstnanosti obviněné přiznána, neodchýlil od skutkových zjištění soudu prvního stupně.

21. Toto jednání pak krajský soud právně posoudil ve shodě s právní kvalifikací použitou soudem prvního stupně. Okresní soud správně dovodil trestní odpovědnost obviněné za stíhané jednání a současně i použil přílehavou právní kvalifikaci tohoto jednání jakožto přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku. V daném případě byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, které jej charakterizují, tedy objekt (tj. majetek), objektivní stránka (spočívající v tom, že sebe obohatila tím, že zamlčela podstatné skutečnosti v souvislosti s žádostí o zprostředkování zaměstnání a o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti o tom, že vykonává pracovní činnost pro Agenturu práce Plzeň s.r.o., a způsobila tak na cizím majetku škodu, tj. České republice tím, že jí byla v důsledku uvedené zamlčené skutečnosti vyplacena podpora v nezaměstnanosti, na kterou neměla nárok, ve výši 17 559 Kč, tedy škodu nikoli nepatrnou ve smyslu § 138 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, již se rozumí škoda dosahující částky 10 000 Kč), pachatel a konečně i další z obligatorních znaků, tj. subjektivní stránka.

22. Z hlediska subjektivní stránky obviněná jednala úmyslně, přičemž o podvodném úmyslu obviněné svědčí jednoznačně výše popsané okolnosti, za nichž byl čin spáchán (a to vč. chování obviněné nejen zmiňovaného dne 14. 7. 2021, ale i její chování do doby, než byla z evidence uchazečů o zaměstnání u úřadu práce sankčně vyřazena pro nesplnění její povinnosti oznámit úřadu práce její pracovní poměr ode dne 9. 9. 2021 na základě dohody o pracovní činnosti pro společnost Léč lázně [právnícká osoba], přičemž až následným šetřením úřadu práce bylo zjištěno, že obviněná zamlčela podstatné okolnosti ve vztahu k úřadu práce již při jejím prvotním zaevidování na úřadu práce). Pokud si obviněná takto počínala, musela být přinejmenším srozuměna i s tím, že v důsledku jejího podvodného jednání následně dojde ke škodě na cizím majetku a tím i k jejímu obohacení. Jednání, které je obviněné kladeno za vinu, se proto obviněná dopustila přinejmenším v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

C.

23. Krajský soud musel v návaznosti na zrušení výroku o vině zrušit v napadeném rozsudku i výrok o trestu. Nic mu nebránilo, aby v tomto směru sám znovu rozhodl. Předně je třeba uvést, že shora uvedené zpřesnění popisu skutku ve výroku o vině nemohlo mít žádný dopad na výrok o stanovení druhu trestu a jeho výměry. Krajský soud se zde řídil stejnými úvahami a hledisky jako soud prvního stupně.

24. Obviněné krajský soud shodně jako soud prvního stupně ukládal trest za uvedený přečin v sazbě stanovené v § 209 odst. 1 trestního zákoníku, který umožňuje uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci. Řídil se přitom hledisky a zásadami pro ukládání trestů stanovenými mimo jiné v ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku. Společenská škodlivost jednání obviněného je spoluurčována chráněnými zájmy, které byly v tomto případě ohroženy, tedy zájmem na ochraně majetku. Obviněná nebyla dosud soudně trestána. V minulosti byla ve dvou případech sankcionována pro přestupkové jednání. Za první z těchto přestupků, tj. za přestupek proti občanskému soužití, jí byla v roce 2018 uložena pokuta, kterou dosud neuhradila, za druhý přestupek, konkrétně šlo o přestupek proti majetku, jí byla v roce 2018 uložena pokuta 500 Kč. K osobě obviněné je možno dále uvést, že tato má střední odborné (ekonomické) vzdělání s maturitou, je rozvedená, má dvě děti, tč. (od 17. 7. 2023) pracuje u [právnícká osoba] s.r.o. Pokud jde o polehčující a přitěžující okolnosti, krajský soud ve shodě s okresním soudem u obviněné shledal, že u obviněné není dána některá z polehčujících okolností ve smyslu § 41 trestního zákoníku. Rovněž lze akceptovat i to, že u obviněné byla na druhé straně shledána přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. b) trestního zákoníku, tj. že čin spáchala obviněná ze ziskuchtivosti. Dále je nutno doplnit, že škoda způsobená jednáním

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

obviněné je v současné době sice uhrazena, předmětná částka však nebyla zaplacená obviněnou dobrovolně, byla na obviněné vymožena v exekučním řízení.

25. Při zvažování druhu trestu se krajský soud ztotožnil se závěrem okresního soudu, že je namístež na obviněnou působit alternativním druhem trestu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, konkrétně výchovným trestem v podobě podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Odvolací soud se tedy v otázce druhu ukládaného trestu ztotožnil se závěry nalézacího soudu, pokud však jde o jeho výměru a délku stanovené zkušební doby podmíněného odsouzení, s přihlédnutím k výše popsaným skutečnostem však považuje okresním soudem obviněné uložený trest jako nepřiměřeně mírný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. V tomto směru je námitka státní zástupkyně důvodná. Krajský soud při zohlednění všech relevantních skutečností v rámci uvedené zákonné trestní sazby uložil obviněné trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, tj. v jedné osmině této sazby, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání patnácti měsíců (tj. v rámci zákonného rozpětí od jednoho do pěti let), kterýžto zohledňuje jak osobu obviněné, tak konkrétní závažnost daného skutku. Soud považuje za nutné zdůraznit, že tímto byla obviněné poskytnuta šance prokázat, že na ni není třeba působit výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pakliže se obviněná bude ve stanovené zkušební době chovat řádně, nedopustí se mj. žádného dalšího deliktu v podobě přestupku či trestného činu, může být rozhodnuto po uplynutí této zkušební doby o tom, že se osvědčila; v opačném případě by mohlo být rozhodnuto o tom, že shora uvedený trest odnětí svobody obviněná vykoná.

D.

26. Krajský soud tak může uzavřít, že odvolání státní zástupkyně a obviněné shledal zčásti důvodnými (byť i z jiných než jimi výslovně namítaných důvodů), proto z podnětu těchto odvolání zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu v celém rozsahu a sám podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu znovu rozhodl tak, jak je popsáno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 11. 10. 2023

JUDr. Pavel Fait v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.